

ΕΞΕΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ARMAND SYLVESTRE

ΤΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ



ΤΟ μεγάλο ζεστό σαλόνι, με τὰ λουστραρισμένα έπιπλα και τὰ παχειά Περσικά χαλιά, βροίσκεται μισοξαπλωμένη στο άνατολίτιχο ντιβάνι της μια χαριτωμένη και χιλιόηλεμμένη κομμωτική κοίτσα :

Ἡ μαρκησία Ματθίλδη, νεαρή χήρα του άλλοτε ύπουργού μαρκησιου ντέ Β...

Ἄντικρυ της κάθεται ὁ λοχαγός Γαστόν ντέ Φ... Ένας λυγρός κλπ. κλπ. άξιοματικός. Πρὸς τί νά τον περιγράψουμε, άφού άνήκει στο εάσχημο φύλο ; Ἄρχει νά μάθετε μονάχα ότι ὁ ήθος της ιστορίας μας συνδέεται στο άποιο του όλες τις άνδρικές άρετές. Ένω εκείνη, ἡ μαρκησία Ματθίλδη ; Ἄχ. Έκείνη !... Χρυσάφι τὰ μαλλιά της, λάστιχο τὸ κορμί της, ζαφείρια τὸ ζευγάρι των θεϊκών ματιῶν της, ὡμοιο ζουμερό κεράσι τὰ χείλη της και κοντολένια ἡ μετίτσα της...

Σιγακουβενταίζουν. Ὁ Γαστόν με τὴ θερμὴ και βαρειά φωνή του, κ' ἡ Ματθίλδη, με τὴν κελαδιστὴ και τρειουλιάρικη φωνίτσα της, ὄλο και λένε διαρκῶς...

Τὶ λένε ; ... Λένε τὰ τελευταία λόγια της άγάτης τον. Κλαίνει γιὰ τὸν γρήγορο χωρισμό τους. Ἄλλάζουν θερμοὺς ὄρους πίστεως και λατρείας. Καί βεβαιώνονται άμοιβαία, πὸς αὐτὸς ὁ χρόνος τοῦ χωρισμοῦ θά τους φανῆ σαν βασανιστικός αιώνας, μὰ θά περάση γρήγορα και θά ξαναγαμίσουν πάλι πὸ θερμοὺ και πὸ άγαπημένους από πριν. Ἄφρο φεύγει ὁ Γαστόν γιὰ τὴν Ἀφρική και θά γυρίσῃ σ' ένα χρόνο...

Ἐξάφως ὁ Γαστόν άνατριχιάζει. Ἡ Ματθίλδη τον ψθυρίζει άτελεισιμένη πὸς δὲν θ' άνθῆξῃ στο χωρισμό τους. Θά κλειστὴ καλόγηρα σὲ μοναστήρι !...

—Θεέ μου, Θεέ μου ! εἶνε δυνατόν ;... τρανάζει με άπόγνωση ὁ λοχαγός. Ἐσὺ, τὸ σάνιο λουλουδι της κάλλους και της δροσῆς, ν' άπαρηθῆς τὸν κόσμο γιὰ τὸ κατήρι μου και νά μαραθῆς στο μοναστήρι ;

Ἡ Ματθίλδη διακρίβροζητὴ δὲν βγάζει μιλιά. Καί με χίλια βάσανα ὁ Γαστόν ξεκολλάει ἀπ' τὸ κόκκινο στοματάκι της ὄροκο βαρύ, πὸς δὲν θά πραγματοποιήσῃ ποτὲ τὴν άτελεισιμένη και φοιχτὴ άπειλή της...

Κι' άνειπίωτα παρηγορημένος τώρα, κρημαίει στο λαιμό της ένα πολύτιμο διαμαντοστόλιστο μενταγιόν, με τὸ πορτραίτο του μέσα, κ' ἔνω ἡ Ματθίλδη τὸ φιλεῖ παράφορα, τὴν σφίγγει κ' αὐτὸς στὴν άγκαλιά του και τὴν φιλεῖ άκόμα πὸ παράφορα...

II

Μένει μόνη κ' άπαρηγόρητη τώρα ἡ Ματθίλδη. Ὁ Γαστόν της άματωκυλιέται κάτω κει στὴν Ἀφρική, με τοὺς ελανατατημένους Μαροκινούς. Πεταίει ἀπὸ ήρωισμό σὲ ήρωισμό, κερδίζει δυὸ παράσημα, μιά γεφυρ σπαθιά στο κεφάλι και τις έτοιμίδες τοῦ ταγματάρχη...

Ξαπλωμένος περὶ στο χροεβάτι του νοσοκομείου, δέρονται ἀπ' τὴ νοσταλγία. Ἡ σκέψη του φτερουγίζει πάντα στὴν άγαπημένη και πιασὴ κοιλιτσο του κ' άναπομονεῖ νά γιαιρευτὴ και νά πετάξῃ κοντὰ της, ξεφρονίζοντας :

—Ἡρθα, έπιτέλους, γλυκειά μου Ματθίλδη !... Πάγε νά φιλήσῃς περὶ τὸ άμυχο πορτραίτο μου κ' άγκάλιασε τὸ ζωντανὸ πρωτότυπό του, πὸ τόσο σὲ λατρεύει !...

III

Ἡ ὄμορφη μαρκησία τί κάνει τώρα, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ; Ἄχ, θά κλεινόταν ἔξελαντος σὲ μοναστήρι, αν δὲν έπιδοξόταν ἀπὸ τὸν βαρὺ της ὄροκο. Μὰ σ' άφήνουν κίολας τὰ δροσάτα κάλλη και νεύτα νά καλογεφῆς ;... Μπορεῖς δὲ και νά κλαῖς κάθε τόσο άπαρηγόρητη γιὰ τὸν σκληρὸ χωρισμό, άφού τὰ δάκρυα μαφαίνουν ἡ δροσιὰ τοῦ προσώπου ;

Γι' αὐτὸ κ' ἡ άμοιρη Ματθίλδη συζάει τώρα στὰ πὸ πολυθρόνα σαλόνια, γιὰ νά πινῆ τὸν πόνο της και τοὺς καιμούς τοῦ χωρισμοῦ... Ἐπίσης συζάει και στὸ δικαστήριο, γιὰ νά διασκεδάξῃ τὴ μοναξιά της, παρακολουθώντας τακτικά τις πὸ ενδιαφέρουσες δίκες...

Ἄλλωστε, εἶνε τόσο χαριτωμένος, τόσο νέος και κοινὸς αὐτὸς ὁ τσαχπίνης Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου !... Δὲν εἶδες με τὴ χάρι γοητευτικὴ μοιράει σιτὸς διστυχὸς κατηγορουμένους χρονάκια φιλακίσεως ; Εἶνε ικανὸς νά μοιράσῃ σὲ μιά και μόνῃ ἡμέρα δικασία ὡς τριακόσια χρόνια φυλάξης...

Ἄσυνήθιστη γενναιοδωρία, δηλαδή !...

Ἄλλα αὐτὸ πὸν ξετρελλαίνει τὴ Ματθίλδη, εἶνε τὸ ἔξης : "Οτι μονάχα αὐτὴν — ἀπὸ ὄλον τὸν ἄλλο θελκτικό ὄρακόκοσμο, πὸν πλημμυρίζει τὴν αἰθούσα — γλυκωνιττάει ὁ χαριτωμένος Πρόεδρος, μὸλις άποδιαβάσει με τὴ μελωδικὴ φωνή του τις ἔξυπνες κ' ἔλαφρα σαρκασμικές καταδικαστικὲς άποφάσεις του...

σικὲς καταδικαστικὲς άποφάσεις του...

IV

Βρῆδν. Στο χορὸ της «Λέσης των Δημοσίων Ὑπαλλήλων». Ἡ θελκτικὴ μαρκησία, στηριγμένη με ναχέλια στο μπράτσο τοῦ Γαστόν της, μουκουρτζεῖ παθητικά :

—Μ' έκανε εὐτυχισμένη άπόψε, χρυσέ μου, με τὴν άπροσδοκῆτη έπάνοδο σου... Πὸς ἤξερες ότι ήμουν ἔδω ;...

Κι' ὁ Γαστόν άχτινοβολώντας ἀπὸ εὐτυχία, ψθυρίζει :

—Μόλις πριν λίγη ὠρα ἔφτασα στο Παρίσι, με άδεια πολύμηνη... Πήγα κατ' εὐθείαν στο μεγάλο σου και μὸς ἔβλεπα πὸς βροίσεσαι ἔδω... Δέκα λεπτὰ γιὰ νά ντυθῶ και νάμια... Πέταξα κοντὰ σου κίολας, γλυκειά μου... Ἄδαινες τακτικά τὰ γοῦματά μου ;... Ναι ;... Κι' ἔγω δὲν ἔξερα με τί λαχτάρια περιμένα τὰ δικὰ σου... Μόλις τὰ λάβαινα, τότε... τότε... Μὰ δὲν μὸς λές, πὸς εἶνε αὐτὸς ὁ χονδρομύτης πὸς μὰς κωττάει και τοὺς δυὸ με τόση περιέργεια ; Νά... αὐτὸς ἐκεῖ άντικρυ μας !...

—Ἄ, ναι... κοιπιάζει λίγο ἡ Ματθίλδη. Εἶνε, καλέ, ὁ τραπέζιτης Μαθιέ. Ὁψ, ἔνας ενοχλητικός, πὸς με κοττάει άναδέστατα ὄσο μὸυβειπε ἔσθ... Μὰ τώρα ήθες, καλέ μου, κ' ἔτσι θά ήσυχάσω ἀπ' τὰ παχύδεμα αὐτὰ, πὸς νομίζουν πὸς με τὸ χόρημα τους μποροῦν νά κατακτισουν τὴν ἰψήλι !...

Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι και της σφίγγει άπαλά τὸ δικὸ της. Ἐξάφως ἐκείνη ψθυρίζει βιστικά κ' ἔλαφρὰ ταρμαμένη :

—Φεύγω, χρυσέ μου, γιὰ τὸ σπίτι... Νά, ἔρχεται κάποιος ἄλλος νά με ζητήσῃ γιὰ τὸν προσεχὴ χορὸ και θέλω νά τὸν άπορφύγω, γιὰτί μὸς γνε κ' αὐτὸς κουνουπῃ... Εἶνε ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου Ἄλφόνσος Ντεμπενέ... Ὁρθονάρ... Σὲ μισὴ ὠρα φύγε και σὺ κ' ἔλα σπίτι... Σὲ περιμένω άνυπόμονο !...

Μιά θερμὴ χειραφία, μιά θερμὴ και γεμάτη παραδεισιακὲς λαχτάρια ματιά, κ' ἡ γοητευτικὴ πεταλουδίτσα φτερουγίζει γιὰ τὸ μεγάλο της. Μισομεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία ὁ Γαστόν, σκίθει τὸ κεφάλι, κ' ἔξαρνα τινά ζεταί...

Βλέπει στο γυαλιστερὸ παρκετό ἔνα μενταγιόν πολύτιμο, τὸ πολύτιμο μενταγιόν του, ποῖκλεινε τὸ πορτραίτο του. Φαίνεται πὸς με τὸ τινάγμα της χειραφίας τὸ κοινὸ κὸ σιγμα γλύστρησε ἀπ' τὸ λαμό της μαρκησίας κ' ἔπεσε στο πάτωμα...

Σκίθει λαχταρισμένος νά τὸ σημαξῆ. Κάποιος ὅμως τὸν σκουντάει άπότομα, θέλοντας κ' ἐκείνος νά κῆνι τὸ ἴδιο, μὰ σβέλος ὁ ταγματάρχης, άρπάει τὸ μενταγιόν, τὸ τεταπνει και λέει στὸν βάνασο κίολας :

—Θά σὰς τρουπήσω τὸ κορμί και θά σὰς ξαπλώσω γιὰ κανένα ἡμῶς στο κροεβάτι, γιὰ νά διαβάσετε εντομεταῦν τὸ «Εγγυησίδιον της Κιλλῆς Συμπεριφορῆς», φιλιταέ μου... Εἶμαι ὁ ταγματάρχης Γαστόν ντέ Φ. !...

—Κι' ἔγω εἶμαι ὁ Πρόεδρος τῶν

Πλημμελειοδικῶν Ἄλφόνσος Ντεμπενέ !...

—Πολὺ καλά. Ἄφρο θά σὰς στείλω τοὺς μάρτυράς μου.

—Θά ὀρισω κ' ἔγω τοὺς δικούς μου.

V

—Δὲν θέλω, κίολέ μου, νά νομίσετε πὸς σὰς τρανιάτσια τόσο βαρειά γιὰ τὸ τίποτε. Ἡ μαρκησία εἶνε μιά πολυαγαπημένη φίλη μου, συνδέει με ἀπὸ καιρὸ αἰσθηματικά μαζί της κ' αὐτὸ τὸ μενταγιόν κλεινει τὸ πορτραίτο μου.

Ἐτσι ψθυρίζει θλιμμένα ὁ ταγματάρχης Γαστόν ντέ Φ. στὸν βαρειά πληγωμένο αντίκαλο του Ἄλφόνσο Ντεμπενέ, στὸ στήθος τοῦ ὀπίου ἔχωσε, πριν λίγη ὠρα, τὸ σπαθὶ του ὡς τὴ λαβή...

Ὁ Ντεμπενέ, χαμογελώντας πικρά, παρακαλεῖ τὸ γιαιρὸ και τοὺς μάρτυρες ν' άποτραβητοῦν και λέει με τρεμάμενη φωνὴ στὸν Γαστόν :

—Ἀπατάσθε, κύριε. Ἡ μαρκησία εἶνε ἀπὸ μῆνες τώρα μιά τριφερῆ μου φίλη... Καί τὸ μενταγιόν αὐτὸ κλεινει τὸ πορτραίτο μου !...

Ὁ Γαστόν χλωμαίει. Βγάζει νευρικά τὸ μενταγιόν ἀπὸ τὴν τσέπη του, πατάει τὸ ἔλατρηρο, άνοίγει τὴ σχετικὴ θήκη και βλέπουν κ' οἱ δυὸ κατάληκτοι τὸ πορτραίτο τοῦ χονδρομύτη τραπέζιτη Μαθιέ !...

—Κατάρρα !... Κατάρρα !...

Ἐτσι ἀφιλιάζουν κ' οἱ δυὸ τους. Πτῆμα ὁ δικαστικὸς πειά, σκαρφαλώνει στὰ ὄφρανια γιὰ νά κρηθῆ — κ' αὐτὸς με τὴ σειρά του — ἀπὸ τὸν Αἰώνιο Κριττή. Καί κίτρινος σάν πτώμα ὁ άμοιρος Γαστόν, τραβάει ἴσα στο ὑπουργεῖο και ζητάει τὴν άποστολὴ του ξανά στὴν Ἀφρική, γιὰ νά ξεχάσῃ μιά άγάτη προδομένη κ' ἔναν άκούσιο κ' άδικο φόνου... Ὅσο γιὰ τὴ μαρκησία, βεβαίως σὲ λίγες μέρες ἔναν νεαρὸ γοητευτικὸ ἔξνης πρεσβείας, πὸς ἔταν ὁ... μόνος ἄνθρωπος πὸς άγάτησε στὸν κόσμο !... Τί ματαῖτης !...



—Ἀπατάσθε, κύριε !... Ἡ μαρκησία εἶνε φίλη μου...